

Република Србија
УПРАВНИ СУД
27 Ув. 16/21
27.04.2021. године
Београд

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Весне Лазаревић и Жељка Шкорића, чланова већа, са судским саветником Крстином Јовановић, записничарем, решавајући по приговору АА из ..., општина ..., кога заступа адвокат Милош Манџукић из Ниша, Мачванска 18, локал 2, изјављеном против решења Управног суда II-4 У. 378/20 од 17.12.2020. године, у предмету престанка службе, у нејавној седници већа, одржаној дана 27.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Приговор **СЕ ОДБИЈА**.
ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца приговора за накнаду трошкова.

Образложење

АА је дана 13.01.2021. године изјавио посебном већу Управног суда приговор на решење Управног суда II-4 У. 378/20 од 17.12.2020. године, којим је одбачена његова тужба поднета против Службене забелешке о датуму престанка службе, сачињене од стране старешине Војне поште, Инт. бр. ... од 18.03.2008. године, са разлога што је против наведене забелешке дозвољена жалба другостепеном органу у управном поступку, због чега се не може оспорити у управном спору.

У приговору је навео да се суд у оспореном решењу погрешно позвао на одредбу чл. 26. ст. 1. тач. 6) Закона о управним споровима, јер је у време када је поднета тужба, дана 09.04.2008. године, важио Закон о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96). Сматра да није било места примени чл. 141. ст. 1. и 2. Закона о Војсци Србије, с обзиром да није постојала законом предвиђена могућност да подносиоцу престане служба по чл. 110. Закона о Војсци Србије, по основу дисциплинске казне "губитка службе". Са изнетих разлога предложио је да суд укине оспорено решење и обавезе тужени на накнаду трошкова за састав приговора у износу од 72.000,00 динара и на име таксе за приговор и одлуку по одмерању суда.

Након оцене навода приговора и решења Управног суда II-4 У. 378/20 од 17.12.2020. године, сагласно одредби чл. 27. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), посебно веће Управног суда је нашло да приговор није основан.

Одредбама Закона о Војсци Србије ("Службени гласник РС" број 116/07) који је био на снази до 04. новембра 2009. године, било је прописано: да официру, односно подофициру престаје служба у Војсци Србије ако изгуби чин (члан 110. став 1. тачка 5); да поступак за престанак службе према одредбама чланова 110. и 112. овог закона, осим престанка службе на захтев по службеној дужности покреће старешина команде, јединице или установе Војске Србије на положају команданта батаљона или лице истог или вишег ранга (члан 114); да професионалном војном лицу, служба у Војсци Србије престаје даном коначности решења о престанку службе (члан 117. став 1); да рок за предају дужности не може бити дужи од 30 дана од дана коначности решење о престанку службе (члан 117. став 2); да за лице коме служба престаје губитком чина акт о престанку службе доноси надлежни старешина одмах по пријему правноснажне пресуде, а служба се рачуна до дана правноснажности пресуде (члан 117. став 3); да ако законом или прописом донетим на основу закона није одређена надлежност другог лица, за решавање у управним стварима у првом степену стварно је надлежан старешина команде, јединице или установе Војске Србије на положају команданта бригаде или старешина њему равног или вишег положаја (члан 141. став 1); О жалби против решења старешине из става 1. овог члана решава старешина команде, јединице или установе Војске Србије, непосредно претпостављен старшини који је донео првостепено решење (члана 141. став 2).

Законом о изменама и допунама Закона о Војсци Србије ("Службени гласник РС", број 88/09), који је ступио на снагу 05. новембра 2009. године, у Закону о Војсци Србије ("Службени гласник РС", број 116/07) у члану 110. став 1. измењена је тачка 5) тако да прописује да официру, односно подофициру престаје служба у Војсци Србије "ако изгуби чин или је извршном пресудом војног дисциплинског суда осуђен на дисциплинску казну губитка службе". Члан 117. Закона у целини је измењен тако да је њиме предвиђено: да професионалном војном лицу служба у Војсци Србије престаје разрешењем, на основу акта о престанку професионалне војне службе (став 1); да се лице за које је донет акт о престанку службе, а налази се на дужности, разрешава од службе даном предаје дужности, а лице које се не налази на дужности – даном када акт о престанку службе постане коначан (став 2); да рок за разрешење службе не може бити дужи од 30 дана од дана достављања коначног акта о престанку професионалне војне службе, и у том року се мора извршити предаја дужности (став 3); да за лице коме служба престаје из разлога предвиђених у члану 110. став 1. тачка 5) и члану 112. став 2. тачка 5) овог закона, акт о престанку службе доноси надлежни старешина одмах по пријему пресуде, а служба се рачуна до дана када је пресуда постала извршна (став 4).

Правилном о војној дисциплини ("Службени војни лист" број 40/93, 20/94, 4/96 и 32/99), које је, на основу члана 173. Закона о Војсци Југославије донео председник Савезне Републике Југославије, а које је важило у време доношења

наведене наредбе председника Републике од 22.02.2008. године, било је предвиђено: да се казне за дисциплинске преступе изречене правноснажном пресудом војног дисциплинског суда извршавају тек пошто надлежни старешина изда наредбу о извршењу казне, а да је старешина надлежан за извршење ове наредбе председник Савезне Републике Југославије – за извршење казне губитка службе и губитка чина изречене официру (члан 84. став 1. тачка 1); да се о извршењу казне губитка службе војног лица и губитка чина стара претпостављени старешина на положају команданта пука, њему равном или вишем положају (члан 90. став 1); да се казна губитак службе и казна губитак чина извршавају разрешењем осуђеног од службе у Војсци, на основу акта о престанку службе (став 2).

Одредбом члана 196. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр.33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС” бр.30/10) прописано је да свако решење мора се као такво означити. Изузетно, посебним прописима може се предвидети да се решењу може дати и други назив. Решење се доноси писмено. Изузетно, у случајевима предвиђеним овим законом, решење се може донети и усмено. Писмено решење садржи: увод, диспозитив (изреку), образложење, упутство о правном средству, назив органа са бројем и датумом решења, потпис службеног лица и печат органа. У случајевима предвиђеним законом или другим прописом, решење не мора садржавати поједине од тих делова. Ако се решење обрађује механографски, уместо потписа и печата може да садржи факсимил. Кад се решење објави усмено, мора се издати у писменом облику, осим ако законом или другим прописом није друкчије одређено. Писмено израђено решење мора потпуно да одговара решењу које је усмено објављено. Решење се мора доставити странци у оригиналу или у овереном препису.

Одредбом члана 77. став 1. сада важећег Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09) прописано је да поступци по тужбама, захтевима за ванредно преиспитивање судске одлуке и тужбама за понављање поступка поднетим до дана ступања на снагу овог закона, окончаће се пред Управним судом, по правилима поступка која су важила до дана ступања на снагу овог закона.

Одредбом члана 6. Закона о управним споровима (“Службени лист СРЈ”, број 46/96), који је важио до 29.12.2009. године, било је прописано да се управни спор може водити само против управног акта (став 1); управни акт, у смислу овог закона, јесте акт којим државни орган и предузеће или друга организација у вршењу јавних овлашћења решава о одређеном праву или обавези физичког лица или правног лица или друге странке у управној ствари (став 2).

Одредбом члана 28. став 1. тачка 4) истог закона било је прописано да ће суд решењем одбацити тужбу ако утврди да се против управног акта који се тужбом оспорава могла изјавити жалба, па није уопште или није благовремено изјављена (члан 7).

Према стању у списима предмета, оспорено решење од 17.12.2020.

године донето је у извршењу пресуде Врховног касационог суда Узп 18/19 од 03.10.2019. године, којом је уважен захтев, овде подносиоца приговора, укинута решење овог суда П-2 У 13566/15 (2008) од 01.10.2015. године, и предмет враћен овом суду на поновно одлучивање, уз образложење да службена забелешка, иако није означена као наредба нити има облик и саставне делове управног акта прописане одредбама раније важећег Закона о општем управном поступку, има карактер управног акта о престанку службе који се доноси по правилима општег управног поступка у управној ствари. У оспореном акту Војне поште ... Ниш инт. број ... од 18. марта 2008. године, насловљеном као "Службена забелешка о датуму престанка службе", констатовано је: да је наредбом председника Републике Србије ВК ПРС 4-2 од 22.02.2008. године одлучено да се изврши дисциплинска казна "губитак службе професионалног војника", на коју је осуђен правноснажном и извршном пресудом Војног дисциплинског суда при Команди војног округа ... I Дис. бр. ... од 27.02.2007. године, која је потврђена пресудом Вишег војног дисциплинског суда при Министарству одбране II Дис број ... од 18.09.2007. године, због дисциплинског преступа из члана 160. став 1. тачка 9. Закона о Војсци Југославије, осуђен тужилац, потпуковник на служби у ВП; да је на основу изнетог одлучено да тужиоцу престане професионална војна служба због разлога из члана 164. Закона о Војсци Србије; да је наведена наредба уручена тужиоцу 11.03.2008. године; да је наредба постала коначна у управном поступку даном уручења, с обзиром на то да против ње није допуштена жалба; да тужиоцу, као потпуковнику на служби у ВП ..., престаје професионална војна служба, применом члана 117. став 1. Закона о Војсци Србије, даном коначности (уручења) наведене наредбе, односно најкасније са даном 17. марта 2008. године, јер се у моменту доношења наредбе није налазио на дужности, већ у статусу "удаљен од дужности"; да му је дат рок да, најкасније до 21. марта 2008. године, раздужи целокупну војну опрему, са којом је задужен, као и да "реша документацију (здравствену књижицу, пропусницу за улазак у касарну, радну књижицу и друго)". У поновном поступку, судија појединац је оценио да је против оспореног акта Војне поште инт. број ... од 18. марта 2008. године, у смислу одредбе чл. 141. ст. 2. Закона о Војсци Србије, дозвољена жалба, о којој решава старешина команде, јединице или установе Војске Србије, непосредно претпостављен старешини који је донео првостепено решење. Притом је нашао да у одлуци о престанку професионалне војне службе није дата поука о правном средству, али да због тога тужилац не може трпети штетне последице, па га је на основу одредбе члана 200. став 6. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" број 30/10) упутио да може, у року од 15 дана од дана достављања решења Управног суда којим је његова тужба одбачена, поднети жалбу Војној пошти, као надлежном другостепеном органу.

Имајући у виду наведено и цитиране законске одредбе, по оцени посебног већа, правилно је судија појединац одбацио предметну тужбу. Ово стога што тужбом оспорена Службена забелешка о датуму престанка службе, сачињена од стране старешине Војне поште, Инт. бр. ... од 18.03.2008. године, има карактер управног акта донетог од стране првостепеног органа, без обзира на његове недостатке у погледу форме. Наиме, иако предметни акт – обавештење није донето у форми решења у

смислу цитиране одредбе чл. 196. Закона о општем управном поступку, има се сматрати решењем, са разлога што је наведени акт непосредно утицао на радноправни статус подносиоца приговора и имао је улогу акта о престанку службе, а против кога је дозвољена жалба Војној пошти, због чега не представља акт о чијој се законитости одлучује у управном спору.

Основано се наводима приговора указује да је у оспореном решењу погрешно примењен Закон о управним споровима. Ово стога што је одредбом чл. 26. ст. 1. тач. 6) сада важећег Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), која је примењена у конкретном случају, прописано да ће судија појединац решењем одбацити тужбу ако утврди да се против управног акта који се тужбом оспорава могла изјавити жалба, а жалба није уопште или није благовремено изјављена, или је жалилац одустао од жалбе у току другостепеног поступка. Имајући у виду да је наведена одредба идентичне садржине као и цитирана одредба чл. 28. ст. 1. тач. 4) раније важећег Закона о управним споровима (“Службени лист СРЈ”, број 46/96), коју је у конкретном случају требало применити, из разлога што је тужба против оспореног акта поднета 09.04.2008. године, то по оцени суда, због погрешне примене закона није повређен закон на штету подносиоца приговора.

Са изнетих разлога, одлучено је као у ставу I диспозитива решења, применом одредбе чл. 27. ст. 3. Закона о управним споровима.

Суд је, с обзиром да је одбио приговор, одбио и захтев подносиоца приговора за накнаду трошкова поступка по приговору, па је, на основу одредаба чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), одлучио као у ставу II диспозитива решења.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 27.04.2021. године, 27 Ув. 16/21

Записничар
Крстина Јовановић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МП